

ҮЗЕЈИРИМ

Гаршымда ағ кағыз, әлимдә гәләм,
Синәмдә бирчә ан динчәлмир үрәк.
Үзејир һаггында нә дејә билләм,
Даһијә даһи сөз тапасан кәрәк.

Һаггым чатмаса да јазачағам мән,
Ғынарлар ачизлик көстәрсәм әкәр.
Нејләјим, әлимдән тәк будур кәлән,
«Утанмаз варыны верән» — демишләр.

Сәрвәти сөз олду, сирдашы маһны,
Нечә көзсүзләрин ачды көзүнү,
Көчдү үрәкләрә ады, үнваны,
Зилдә дә, бәмдә дә деди сөзүнү.

Заманла кәлсә дә бә'зән үз-үзә,
Дајанды вүғарлы, мәғрур дағ кими.
Сәнәтин күчүнү чатдырды бизә,
Ғалдырды көјләрә бир бајрағ кими.

